

Sygn. akt I C 1092/16

WYROK

1 *W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ*

Dnia 28 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Mazur - Kwidzińska

Protokolant sekretarka K. N.

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 36.253,38 (trzydzieści sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt trzy złote trzydzieści osiem groszy) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP – nie większej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 33.551,40 zł (trzydzieści trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści groszy) od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej M. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1092/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 15 lutego 2016 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. R. o zapłatę kwoty 36.253,38 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 33.551,40 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 20 listopada 2013 r. udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej. Umowa została wypowiedziana w związku z nieterminową obsługą przez pozwaną. Zobowiązanie stało się wymagalne w dniu 19 października 2015 r. Wezwanie do zapłaty nie odniosło skutku. Na wartość roszczenia złożyła się kwota należności głównej (33.551,40 zł), skapitalizowane odsetki umowne za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. (1.606,60 zł) oraz odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. (1.095,38 zł). Powodowi należą się również dalsze umowne odsetki za opóźnienie od kwoty należności głównej, naliczane w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tczewie.

W dniu 30 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Tczewie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zakwestionowała wysokość roszczenia dochodzonego pozwem wskazując, że powód nie uwzględnił wpłat dokonanych przez pozwaną od 2013 r. Ponadto pozwana nie zgodziła się z naliczeniem odsetek umownych od dnia 19 kwietnia 2015 r. w sytuacji, gdy regularnie spłacała zobowiązanie do kwietnia 2015 r. jej zdaniem odsetki winny być naliczane od maja 2015 r. Bank odmówił pozwanej prolongaty zadłużenia w związku z pogorszeniem się jej sytuacji finansowej. Wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych.

W piśmie z dnia 29 stycznia 2017 r., pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podtrzymała zarzuty wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty dodając, że przedstawione przez powoda wydruki nie stanowią materiału dowodowego potwierdzającego wysokość zobowiązania.

W pismach z dnia 20 października 2017 r., 9 stycznia 2018 r. i 1 marca 2018 r. powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Wskazał, że przedłożony wyciąg z ksiąg banku, mający charakter dokumentu prywatnego, może również stanowić dostateczny dowód istnienia roszczenia. Zdaniem powoda pozwana nie przedstawiła dowodów wpłat rzekomo pominiętych, ani nie wskazała, jakie wpłaty nie zostały zaliczone na poczet spłaty zadłużenia. Powód przedstawił dowody na potwierdzenie salda w postaci zestawienia wszystkich transakcji dokonanych na rachunku pozwanej, wyciągów do rachunku pożyczki za czas trwania umowy oraz cenniki produktu. Powód po każdym cyklu rozliczeniowym przysyłał pozwanej wyciąg zawierający informacje o saldach i obrotach na rachunku, zawierający historię operacji. Pozwana dobrze wiedziała o fakcie obciążenia jej rachunku i nigdy nie kwestionowała owych operacji. Powód przedstawił zestawienie transakcji wskazujące, że pozwana dokonała spłaty w wysokości 4.675,30 zł tytułem kapitału oraz w kwocie 7.136,84 zł tytułem odsetek.

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r. pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa i wyliczenie przez bank należności dochodzonej pozwem.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. R. w dniu 20 listopada 2013 r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Mocą tej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w łącznej kwocie 38.226,70 zł (kwota pożyczki – 37.433,12 zł, koszt prowizji – 793,58 zł). Spłata miała nastąpić w 84 miesięcznych ratach po 737,44 zł każda (ostatnia rata jest ratą wyrównawczą), płatnych dziesiątego dnia każdego miesiąca. Nominalne roczne oprocentowanie pożyczki w chwili jej zawarcia wynosiło 14,99 %. Łączna kwota odsetek, jeżeli pożyczka byłaby spłacana terminowo wynosiła 25.048,37 zł, zaś całkowity koszt pożyczki w tej sytuacji wynosił 25.841,95 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 63.275,07 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 16,90 %. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane były według stopy rocznej określonej w cenniku „Pożyczka, Gotówkowa, Oprocentowanie, Opłaty i Prowizje”, równej czterokrotności stopy lombardowej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej. W czasie trwania umowy, gdy nominalne oprocentowanie pożyczki będzie wyższe niż stopa odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 21 kc, bank w okresie przekroczenia do naliczania należnych odsetek zastosuje się do odsetek maksymalnych. Bank rozliczał zobowiązania pożyczkobiorcy z tytułu umowy w następującej kolejności: koszty sądowe i poniesione przez banku, prowizje i opłaty banku, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki umowne od zadłużenia nieprzeterminowanego, kapitał.

(dowody: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) – k. 15-16v, cenniki „ (...) – oprocentowanie, opłaty i prowizje” - k. 426-446, fragmenty zeznań pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 450-450v, 461-461v, 462 [00:03:4500:11:38])

Pozwana tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki dokonała następujący wpłat:

2. w dniu 20 stycznia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;

3. w dniu 19 lutego 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
4. w dniu 19 marca 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
5. w dniu 19 kwietnia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
6. w dniu 19 maja 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
7. w dniu 20 czerwca 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
8. w dniu 19 lipca 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
9. w dniu 19 sierpnia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
10. w dniu 19 września 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
11. w dniu 20 października 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
12. w dniu 19 listopada 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
13. w dniu 19 grudnia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
14. w dniu 19 stycznia 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
15. w dniu 19 lutego 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
16. w dniu 19 marca 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
17. w dniu 20 kwietnia 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
18. w dniu 19 maja 2015 r. w kwocie 13,10 zł;

Łącznie pozwana wpłaciła powodowi kwotę 11.812,14 zł. Powód zaliczył kwotę 4.675,30 zł na poczet kapitału oraz kwotę 7.136,84 zł na poczet odsetek.

(dowód: zestawienie transakcji – k. 447-447v)

Wobec braku dalszej spłaty zadłużenia, w dniu 8 września 2015 r., powód doręczył pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki. Termin wypowiedzenia wyniósł 30 dni i biegł od daty doręczenia wypowiedzenia.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 11, potwierdzenie odbioru – k. 18a)

Pozwany zaprzestał spłaty pożyczki wskutek czego powstało zadłużenie, którego wysokość na dzień 10 listopada 2015 r. wyniosła 33.551,40 zł tytułem należności głównej, 1.606,60 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. oraz 1.095,38 zł tytułem odsetek przeterminowanych za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. Powód poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia i bezskutecznie wezwał do jego spłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty.

(dowody: wyciągi łącznie – k. 28-150v, 163-381, 448, zestawienia transakcji – k. 151-162v, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 12 lutego 2016 r. – k. 14, przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony (umowa pożyczki, wyciągi łącznie, wyciąg z ksiąg banku, wezwanie do zapłaty, wypowiedzenie umowy i in.), których prawdziwości i autentyczności co do zasady, nie kwestionowała żadna ze stron oraz w oparciu o fakty przyznane przez same strony

(fakt zawarcia umowy). Zgodnie z treścią art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Stąd też fakty te, jak i dokumenty Sąd uznał w pełni za wiarygodne.

Zeznania samej pozwanej, oprócz potwierdzenia faktów wynikających z powyżej omówionych dokumentów, nie wniosły niczego istotnego sprawy. Pozwana kwestionowała oba roszczenia co do wysokości, lecz nie kwestionowała prawdziwości dokumentów, swoich podpisów na nich ani nie złożyła żadnych wniosków dowodowych. Zarzut zawyżenia kwot dochodzonych pozwem wynikał z jej przekonania o tym fakcie, nie został jednak niczym podparty.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia istnienia zadłużenia z tytułu przedmiotowej pożyczki po stronie pozwanej, w wysokości wskazanej w pozwie.

Sąd wskazuje, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Art. 481 § 1 kc przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oprocentowanie roczne pożyczki nie przekraczało wysokości maksymalnej, określonej w art. 359 § 21 kc.

Mimo sporu stron co do wysokości zadłużenia pozwanej wobec powoda, Sąd nie skorzystał z dowodu w postaci opinii powołanego biegłego z zakresu księgowości albowiem dokumenty przedłożone przez strony pozwalały na dokonanie przez Sąd prawidłowych ustaleń w tym względzie. Wskazać należy, że w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii (art. 278 § 1 kpc). Sprawa niniejsza nie wymagała wiadomości specjalnych albowiem znane były Sądowi wszystkie dane niezbędne do ustalenia wysokości zadłużenia pozwanej (daty wpłat, kwoty wpłat, wysokość oprocentowania, wysokość poszczególnych rat kapitału i odsetek). Dysponując tego rodzaju informacjami, analizując przedłożone przez powoda wyciągi łączone Sąd mógł zweryfikować zasadność roszczenia, bez korzystania z opinii biegłego. Dokumenty pozwalały Sądowi na samodzielne i jednoznaczne określenie wysokości zadłużenia.

Z wyciągu łączonego nr (...) w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że powód pozostawił do dyspozycji pozwanej kwotę pożyczki tj. 38.226,70 zł.

W okresie od dnia 20 stycznia 2014 r. do dnia 20 maja 2015 r. pozwana dokonała 17 wpłat tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki (16 regularnych rat po 737,44 zł i jedna wpłata nieregularna w kwocie 13,10 zł). Po uwzględnieniu przez powoda kwot tych wpłat i zaliczeniu ich na poczet kapitału oraz odsetek, zgodnie z § 9 ust. 7 umowy, do zapłaty pozostała pozwanej kwota 33.551,40 zł tytułem należności głównej.

Sąd uznał, że strona powodowa należycie wykazała fakt wypowiedzenia pozwanej umowy. Przedłożone oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy kredytu (k. 11) wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 18a) potwierdzają, że w dniu 8

września 2015 r. pozwanej doręczono to oświadczenie, zaś po upływie trzydziestodniowego terminu zadłużenie stało się wymagalne.

Istnienie, jak i wysokość zadłużenia na dzień 12 lutego 2016 r., potwierdzona została wyciągiem z ksiąg banku. W myśl art. 95 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Jednakże mając na względzie, że powód przedstawił również inne dowody potwierdzające wysokość zadłużenia pozwanej (umowa pożyczki, wyciągi łączone, zestawienia transakcji, cenniki), uznać należało, że wyciąg z ksiąg banku potwierdza wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

Strona pozwana kwestionowała wysokość zadłużenia, nie przedstawiając jednocześnie jakichkolwiek dowodów na okoliczność dokonania wpłat w kwocie innej niż wskazania przez powoda. W tym zakresie, zgodnie z art. 6 kc, ciężar dowodu spoczął na pozwanej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zdaniem Sądu twierdzenia pozwanej uznać należało za gołosłowne, nie znajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym zebranym w sprawie.

Głównym zarzutem pozwanej było kwestionowanie terminu początkowego naliczania odsetek przeterminowanych. W opinii pozwanej powód bezzasadnie naliczał odsetki te od dnia 19 kwietnia 2015 r. w sytuacji, gdy regularnie spłacała zobowiązanie do kwietnia 2015 r. jej zdaniem odsetki winny być naliczane od maja 2015 r.

Zarzut pozwanej Sąd uznał za bezpodstawny. Sąd wskazuje, że zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych z dnia 12 lutego 2016 r., odsetki przeterminowane dotyczą okresu od 20 maja 2015 r., nie zaś, jak twierdzi pozwana, od 19 kwietnia 2015 r. Tymczasem od 19 kwietnia 2015 r. naliczane są jedynie odsetki umowne (do dnia wymagalności roszczenia). Wskazana w przedmiotowym wyciągu z ksiąg bankowych wysokość odsetek umownych nie budzi wątpliwości Sądu. Obliczona została zgodnie z wysokością stopy oprocentowania, wynikającą z umowy. Okres za jaki odsetki umowne zostały naliczone trafnie obejmuje czas od ostatniej regularnej wpłaty raty do dnia wymagalności roszczenia. Sąd uznał, że prawidłowa wysokość tych odsetek wynosi 1.606,60 zł.

Wysokość zadłużenia tytułem odsetek za opóźnienie, na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg bankowych, została prawidłowo określona w tym wyciągu. Uwzględniono wszystkie zmiany stopy oprocentowania, obowiązujące w danym okresie. Skapitalizowana kwota odsetek na dzień wniesienia pozwu wyniosła 1.095,38 zł.

Mając na względzie, że określona przez powoda w pozwie kwota zadłużenia pozwanego znajduje potwierdzenie w rzeczywistości, Sąd na podstawie wyżej przywołanych przepisów, w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 36.253,38 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP - nie większej jednak niż maksymalne odsetki w wysokości nieprzekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym liczonymi od kwoty zadłużenia z tytułu należności głównej tj. kwoty 35.551,40 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 359 § 2, 21 i 22 i 481 § 2, 21 i 22 kc w wersji obowiązującej w dniu wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 kpc. Pozwana przegrała sprawę w całości i z tego względu należało obciążyć ją całością kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1.000,00 zł.

Sygn. akt I C 1092/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 15 lutego 2016 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. R. o zapłatę kwoty 36.253,38 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 33.551,40 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 20 listopada 2013 r. udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej. Umowa została wypowiedziana w związku z nieterminową obsługą przez pozwaną. Zobowiązanie stało się wymagalne w dniu 19 października 2015 r. Wezwanie do zapłaty nie odniosło skutku. Na wartość roszczenia złożyła się kwota należności głównej (33.551,40 zł), skapitalizowane odsetki umowne za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. (1.606,60 zł) oraz odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. (1.095,38 zł). Powodowi należą się również dalsze umowne odsetki za opóźnienie od kwoty należności głównej, naliczane w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tczewie.

W dniu 30 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Tczewie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zakwestionowała wysokość roszczenia dochodzonego pozwem wskazując, że powód nie uwzględnił wpłat dokonanych przez pozwaną od 2013 r. Ponadto pozwana nie zgodziła się z naliczeniem odsetek umownych od dnia 19 kwietnia 2015 r. w sytuacji, gdy regularnie spłacała zobowiązanie do kwietnia 2015 r. jej zdaniem odsetki winny być naliczane od maja 2015 r. Bank odmówił pozwanej prolongaty zadłużenia w związku z pogorszeniem się jej sytuacji finansowej. Wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych.

W piśmie z dnia 29 stycznia 2017 r., pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podtrzymała zarzuty wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty dodając, że przedstawione przez powoda wydruki nie stanowią materiału dowodowego potwierdzającego wysokość zobowiązania.

W pismach z dnia 20 października 2017 r., 9 stycznia 2018 r. i 1 marca 2018 r. powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Wskazał, że przedłożony wyciąg z ksiąg banku, mający charakter dokumentu prywatnego, może również stanowić dostateczny dowód istnienia roszczenia. Zdaniem powoda pozwana nie przedstawiła dowodów wpłat rzekomo pominiętych, ani nie wskazała, jakie wpłaty nie zostały zaliczone na poczet spłaty zadłużenia. Powód przedstawił dowody na potwierdzenie salda w postaci zestawienia wszystkich transakcji dokonanych na rachunku pozwanej, wyciągów do rachunku pożyczki za czas trwania umowy oraz cenniki produktu. Powód po każdym cyklu rozliczeniowym przysyłał pozwanej wyciąg zawierający informacje o saldach i obrotach na rachunku, zawierający historię operacji. Pozwana dobrze wiedziała o fakcie obciążenia jej rachunku i nigdy nie kwestionowała owych operacji. Powód przedstawił zestawienie transakcji wskazujące, że pozwana dokonała spłaty w wysokości 4.675,30 zł tytułem kapitału oraz w kwocie 7.136,84 zł tytułem odsetek.

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r. pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa i wyliczenie przez bank należności dochodzonej pozwem.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. R. w dniu 20 listopada 2013 r. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Mocą tej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w łącznej kwocie 38.226,70 zł (kwota pożyczki – 37.433,12 zł, koszt prowizji – 793,58 zł). Spłata miała nastąpić w 84 miesięcznych ratach po

737,44 zł każda (ostatnia rata jest ratą wyrównawczą), płatnych dziewiętnastego dnia każdego miesiąca. Nominalne roczne oprocentowanie pożyczki w chwili jej zawarcia wynosiło 14,99 %. Łączna kwota odsetek, jeżeli pożyczka byłaby spłacana terminowo wynosiła 25.048,37 zł, zaś całkowity koszt pożyczki w tej sytuacji wynosił 25.841,95 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 63.275,07 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 16,90 %. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane były według stopy rocznej określonej w cenniku „Pożyczka, Gotówkowa, Oprocentowanie, Opłaty i Prowizje”, równej czterokrotności stopy lombardowej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej. W czasie trwania umowy, gdy nominalne oprocentowanie pożyczki będzie wyższe niż stopa odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 21 kc, bank w okresie przekroczenia do naliczania należnych odsetek zastosuje się do odsetek maksymalnych. Bank rozliczał zobowiązania pożyczkobiorcy z tytułu umowy w następującej kolejności: koszty sądowe i poniesione przez banku, prowizje i opłaty banku, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki umowne od zadłużenia nieprzeterminowanego, kapitał.

(dowody: umowa po życzki gotówkowej nr (...) – k. 15-16v, cenniki „ (...) – oprocentowanie, opłaty i prowizje” - k. 426-446, fragmenty zeznań pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 450-450v, 461-461v, 462 [00:03:4500:11:38])

Pozwana tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki dokonała następujący wpłat:

19. w dniu 20 stycznia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
20. w dniu 19 lutego 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
21. w dniu 19 marca 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
22. w dniu 19 kwietnia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
23. w dniu 19 maja 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
24. w dniu 20 czerwca 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
25. w dniu 19 lipca 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
26. w dniu 19 sierpnia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
27. w dniu 19 września 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
28. w dniu 20 października 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
29. w dniu 19 listopada 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
30. w dniu 19 grudnia 2014 r. w kwocie 737,44 zł;
31. w dniu 19 stycznia 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
32. w dniu 19 lutego 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
33. w dniu 19 marca 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
34. w dniu 20 kwietnia 2015 r. w kwocie 737,44 zł;
35. w dniu 19 maja 2015 r. w kwocie 13,10 zł;

Łącznie pozwana wpłaciła powodowi kwotę 11.812,14 zł. Powód zaliczył kwotę 4.675,30 zł na poczet kapitału oraz kwotę 7.136,84 zł na poczet odsetek.

(dowód: zestawienie transakcji – k. 447-447v)

Wobec braku dalszej spłaty zadłużenia, w dniu 8 września 2015 r., powód doręczył pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki. Termin wypowiedzenia wyniósł 30 dni i biegł od daty doręczenia wypowiedzenia.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 11, potwierdzenie odbioru – k. 18a)

Pozwany zaprzestał spłaty pożyczki wskutek czego powstało zadłużenie, którego wysokość na dzień 10 listopada 2015 r. wyniosła 33.551,40 zł tytułem należności głównej, 1.606,60 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. oraz 1.095,38 zł tytułem odsetek przeterminowanych za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. Powód poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia i bezskutecznie wezwał do jego spłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty.

(dowody: wyciągi łączone – k. 28-150v, 163-381, 448, zestawienia transakcji – k. 151-162v, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 12 lutego 2016 r. – k. 14, przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony (umowa pożyczki, wyciągi łączone, wyciąg z ksiąg banku, wezwanie do zapłaty, wypowiedzenie umowy i in.), których prawdziwości i autentyczności co do zasady, nie kwestionowała żadna ze stron oraz w oparciu o fakty przyznane przez same strony (fakt zawarcia umowy). Zgodnie z treścią art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Stąd też fakty te, jak i dokumenty Sąd uznał w pełni za wiarygodne.

Zeznania samej pozwanej, oprócz potwierdzenia faktów wynikających z powyżej omówionych dokumentów, nie wniosły niczego istotnego sprawy. Pozwana kwestionowała oba roszczenia co do wysokości, lecz nie kwestionowała prawdziwości dokumentów, swoich podpisów na nich ani nie złożyła żadnych wniosków dowodowych. Zarzut zawyżenia kwot dochodzonych pozwem wynikał z jej przekonania o tym fakcie, nie został jednak niczym podparty.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia istnienia zadłużenia z tytułu przedmiotowej pożyczki po stronie pozwanej, w wysokości wskazanej w pozwie.

Sąd wskazuje, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Art. 481 § 1 kc przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oprocentowanie roczne pożyczki nie przekraczało wysokości maksymalnej, określonej w art. 359 § 21 kc.

Mimo sporu stron co do wysokości zadłużenia pozwanej wobec powoda, Sąd nie skorzystał z dowodu w postaci opinii powołanego biegłego z zakresu księgowości albowiem dokumenty przedłożone przez strony pozwalały na dokonanie przez Sąd prawidłowych ustaleń w tym względzie. Wskazać należy, że w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii (art. 278 § 1 kpc). Sprawa niniejsza nie wymagała wiadomości specjalnych albowiem znane były Sądowi wszystkie dane niezbędne do ustalenia wysokości zadłużenia pozwanej (daty wpłat, kwoty wpłat, wysokość oprocentowania, wysokość poszczególnych rat kapitału i odsetek). Dysponując tego rodzaju informacjami, analizując przedłożone przez powoda wyciągi łączone Sąd mógł zweryfikować zasadność roszczenia, bez korzystania z opinii biegłego. Dokumenty pozwalały Sądowi na samodzielne i jednoznaczne określenie wysokości zadłużenia.

Z wyciągu łączonego nr (...) w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że powód pozostawił do dyspozycji pozwanej kwotę pożyczki tj. 38.226,70 zł.

W okresie od dnia 20 stycznia 2014 r. do dnia 20 maja 2015 r. pozwana dokonała 17 wpłat tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki (16 regularnych rat po 737,44 zł i jedna wpłata nieregularna w kwocie 13,10 zł). Po uwzględnieniu przez powoda kwot tych wpłat i zaliczeniu ich na poczet kapitału oraz odsetek, zgodnie z § 9 ust. 7 umowy, do zapłaty pozostała pozwanej kwota 33.551,40 zł tytułem należności głównej.

Sąd uznał, że strona powodowa należycie wykazała fakt wypowiedzenia pozwanej umowy. Przedłożone oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy kredytu (k. 11) wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 18a) potwierdzają, że w dniu 8 września 2015 r. pozwanej doręczono to oświadczenie, zaś po upływie trzydziestodniowego terminu zadłużenie stało się wymagalne.

Istnienie, jak i wysokość zadłużenia na dzień 12 lutego 2016 r., potwierdzona została wyciągiem z ksiąg banku. W myśl art. 95 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Jednakże mając na względzie, że powód przedstawił również inne dowody potwierdzające wysokość zadłużenia pozwanej (umowa pożyczki, wyciągi łączone, zestawienia transakcji, cenniki), uznać należało, że wyciąg z ksiąg banku potwierdza wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

Strona pozwana kwestionowała wysokość zadłużenia, nie przedstawiając jednocześnie jakichkolwiek dowodów na okoliczność dokonania wpłat w kwocie innej niż wskazania przez powoda. W tym zakresie, zgodnie z art. 6 kc, ciężar dowodu spoczął na pozwanej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zdaniem Sądu twierdzenia pozwanej uznać należało za gołosłowne, nie znajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym zebranym w sprawie.

Głównym zarzutem pozwanej było kwestionowanie terminu początkowego naliczania odsetek przeterminowanych. W opinii pozwanej powód bezzasadnie naliczał odsetki te od dnia 19 kwietnia 2015 r. w sytuacji, gdy regularnie spłacała zobowiązanie do kwietnia 2015 r. jej zdaniem odsetki winny być naliczane od maja 2015 r.

Zarzut pozwanej Sąd uznał za bezpodstawny. Sąd wskazuje, że zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych z dnia 12 lutego 2016 r., odsetki przeterminowane dotyczą okresu od 20 maja 2015 r., nie zaś, jak twierdzi pozwana, od 19 kwietnia 2015 r. Tymczasem od 19 kwietnia 2015 r. naliczane są jedynie odsetki umowne (do dnia wymagalności roszczenia). Wskazana w przedmiotowym wyciągu z ksiąg bankowych wysokość odsetek umownych nie budzi wątpliwości Sądu.

Obliczona została zgodnie z wysokością stopy oprocentowania, wynikającą z umowy. Okres za jaki odsetki umowne zostały naliczone trafnie obejmuje czas od ostatniej regularnej wpłaty raty do dnia wymagalności roszczenia. Sąd uznał, że prawidłowa wysokość tych odsetek wynosi 1.606,60 zł.

Wysokość zadłużenia tytułem odsetek za opóźnienie, na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg bankowych, została prawidłowo określona w tym wyciągu. Uwzględniono wszystkie zmiany stopy oprocentowania, obowiązujące w danym okresie. Skapitalizowana kwota odsetek na dzień wniesienia pozwu wyniosła 1.095,38 zł.

Mając na względzie, że określona przez powoda w pozwie kwota zadłużenia pozwanego znajduje potwierdzenie w rzeczywistości, Sąd na podstawie wyżej przywołanych przepisów, w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 36.253,38 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP - nie większej jednak niż maksymalne odsetki w wysokości nieprzekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym liczonymi od kwoty zadłużenia z tytułu należności głównej tj. kwoty 35.551,40 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 359 § 2, 21 i 22 i 481 § 2, 21 i 22 kc w wersji obowiązującej w dniu wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 kpc. Pozwana przegrała sprawę w całości i z tego względu należało obciążyć ją całością kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1.000,00 zł.